

Redacția și Administrația:
Strada Timișorii Nr. 7.

TELEFON
interurban, local și comitatens
Nr. 20.

Adresa telegrafică:
„DRAPELUL” Lugoj.

Manuscrise nu se înapoiază

Scrisori nefrancate se refuza.

DRAPELUL

Proprietar-editor: Dr. Valeriu Branisce.

ORGAN NATIONAL-POLITIC.

Redactor responsabil: Dr. Corneliu Jurca.

APARE:

MARȚI, JOI și SÂMBATĂ

Prețul de abonament:

Pentru Monarchie: pe 1 lună 1 cor.
pe 3 luni 2 cor. pe 6 luni 6 cor. pe
anul întreg 12 cor.; pentru România
și statele uniunii postale: 20 franci
pe an.

INSERTIUNILE

se acordează conform tarifului.

Un număr singuratic 10 bani.

Lugoj, 8/21 Martie 1905.

Șovinistii noștri fac pe grozavul în toate direcțiile și la adicăte-le se tem și de fășăitul frunzelor.

Cum, cum nu, s'a întâmplat că a intrat în dietă și un grup de deputați, ziși naționaliști, cari s'au constituit în un club dietal separat: clubul naționalităților. Nu sunt mulți și numărul nu stă în raport nici cu numărul cetățenilor, aparținători naționalităților nemaghiare, și nici cu cel al alegătorilor de naționalitate nemaghiară. Dar în fine sunt acolo și formează un grup de tot separat, care nu are nimic comun cu celelalte grupuri dietale, ce stau pe baza hegemoniei artificiale.

Și cum s'a întâmplat, ca tocmai acum să fie criză mare, de cabinet, de parlament, de sistem, de partid și de câte toate, încât de luni de zile se tot caută o idee salvatoare pentru un program de guvernament corespunzător exigențelor situațiunii date, — a chemat Maj. Sa la sine pe reprezentanții tuturor grupărilor parlamentare, ca să le asculte sfatul, părerile și... dorințele. Numai din sinul grupării naționaliste nu a chemat pe nime.

Dar cu toate acestea nu s'a putut suprima ideea, că azi-mâne va trebui să fie chemați la Maj. Sa și reprezentanții ai popoarelor nemaghiare din Ungaria, ca Maj. Sa să aibă ocaziune a se orienta nemijlocit despre părerile și dorințele acestor cetățeni, a căror credință și loialitate au fost totdeauna mai presus de ori-ce îndoială.

Dar deja ideea aceasta, lipsită deocamdată de actualitate, i-a scos

pe amabilii noștri șovinisti din sărite. «A chemă vr'un naționalist în audiență, este deadreptul tradare de patrie și de națiune!» exclamă unul din organele noastre iperșoviniste.

Noi nu luăm așa tragic aceste exclamațiuni puerile, căci prea bine le înțelegem rostul. Când s'a dus deputația «memorandistă» la Viena a fost tradare de patrie, că s'a dus să «părăscă la Împăratul austriac pe Regele maghiar» Acum va fi bag-sama tradare, pentru-că e vorba de dusul la Regele maghiar ca să părăscă pe... Împăratul austriac.

Dar cu acest joc frivol de vorbe grele nu se poate înăbuși logica evenimentelor, care implacabilă fiind nu se dă îndărăt de frica unor vorbe nesocotite.

Noi suntem firm convinși, că trebuie să vină vremea, când Maj. Sa — în bine înțelesul interes al țerii și al dinastiei — va chemă la sine alătura cu reprezentanții poporului maghiar și reprezentanții firești ai popoarelor nemaghiare.

P'e calea ce se bate actualmente pentru a găsi un expedient de soluțiune nu se va delătură criza, ci se va înăbuși numai pentru un timp oarecare, ca să erumpă apoi și mai grozav.

Șovinistii consideră toate concesiunile unilaterale ce le storc dela Viena numai ca arvună pentru cele ce vor urmă. Așa se practică aceasta dela începutul erei constituționale și concesiunile oferite șovinismului nu numai că nu au potolit pofta lui, ci din contră au potențat-o până la punctul, unde strigă astăzi dejă unii, ceea-ce

vor strigă mâne-poimâne toți: «Totul sau nimic!»

Și politica aceasta de concesiuni unilaterale trebuie să dea faliment complet. Presemnele se văd. Azi-mâne nu mai ajung așa zisele «formule» pentru a acoperi dezastul inevitabil. Iar atunci nu rămâne Maj. Sale altă cale, decât cea bătută de toți înaintașii sei, cale care se deschide cu vorbele: «Cătră popoarele mele».

Politica conștiință națională trebuie să țină cont de acest moment important și a și ținut. «Memorandul» decis la 1881 și 1884 a avut tocmai acest moment în vedere. Numai nervozității și naivității politice este a se ascrie agitațiunea pusă mai târziu în mișcare în jurul «Memorandului», când se auziau și scriau zilnic cuvintele: «Noi ne ducem când vrem noi și nu când ne cheamă!», agitațiune, care s'a descărcat apoi în celebra cale din 1892 până la pragul cancelariei de cabinet a M. Sale și s'a terminat în cabinetul baronului Bánffy, când după 14 luni de temniță s'au prezentat fruntașii memorandisti la primministru cu rugarea să binevoiască a transmite Maj. Sale mulțămitele pentru prea înaltul act de agrățiere.

Astăzi trebuie să considerăm incidentul memorandist ca încheiat, dar nu putem considera ca împlinit concluzul dela 1881 și 1884 despre Memorandul, menit să informeze pe Maj. Sa, ca primul factor constituțional, despre dorințele noastre și modalitățile între cari credem și profesăm, că se

poate rezolvă și trebuie să se rezolve cea mai cardinală chestiune a țerii spre mulțămirea tuturor și în bine înțelesul interes al tuturor popoarelor conlocuitoare, precum și în cel al dinastiei.

Acest memorand va deveni azi-mâne chestiune arzătoare, căci cel ce se va prezenta invitat la Maj. Sa ca reprezentant al poporului românesc din Ungaria, n'are să debiteze acolo părerile sale personale — oricât de prețioase ar fi acele — ci voința și convingerile poporului român, precum s'au cristalizat aceste în mod autentic prin forul competent al organizațiunii de partid național românesc.

Firul rupt în viața noastră de partid prin experimentele de bună credință dar nenorocite ale anului 1892, trebuie reluat, ca evenimentele ce se precipită să nu ne găsească nepregătiți, desorientați și incapabili a ne susține la înălțimea situațiunii.

Nu știm momentul, când Coroana nu va putea nesocoti concursul nostru. Vedem însă, că acel moment se apropie cu pași rapizi. Vedem, că acel moment trebuie să urmeze cu necesitate logică.

Și apoi zadarnic vor mai face șovinistii pe grozavul, căci tocmai frica șovinistă de eventualitatea primirei în audiență a vre-unui «naționalist» denotă, că conștiința nu-i este curată.

Va veni vremea și trebuie să vină, când chiar poporul maghiar va înțelege în primul loc, că șovinismul este cel mai grozav flagel pe această țeară.

Rozalia Carlovna, întorcându-se într'un picior, eși afară. Vaccin, se cam rușină de frica lui, dar prin convorbirea aceea s'a mai liniștit. El trage din nou plapoma peste cap și închide ochii. Cam zece minute se simți bine, dar apoi din nou încep starea deosebită de mai înainte.

Nici nu mai cuteză a deschide ochii, ci cu ochii închiși pipăind prin chilie căută chibriturile și aprinse lumina. dar aceasta nu-i ajută nimic. Se spărie de el singur și întorcându-se cătră oglindă, i-se pără, ca și când unchiul seu i-ar fi făcut cu ochiul.

«Din nou trebuie să trag clopoțelul... la naiba», — zise el.

«Îi voi zice, că sunt morbos... voi cere vre-un medicament de casă».

Vaccin trage clopoțelul. Nici un răspuns. Trage din nou. Ca răspuns auzi numai vocea păzitorului de noapte. Un fior rece îi trecu de sus până jos și atât de tare îl cuprinse frica, încât cu grăbire fugi din chilie. Iși făcu semnul crucii, afurisind timiditatea sa, și desculț, în hainele de noapte, alergă la ușa guvernantei.

«Rozalia Carlovna!» - strigă bătând la ușe. — «Ro.ro.zalia Car...lovna... Dormi! Mă simt rău... ceva medicină!»

Nici un răspuns. Tăcere adâncă. — «Ai bunățate... nu mă pricepi? Mă rog frumos!... Pentru ce atâta ceremonie, dacă... omul e morbos? Doară nu veți cugetă...»

«Voiu spune soției d-tale... D-Ta

FOITA „DRAPELULUI”.

Nervozitatea.

De

A. Cehov.

Traducere pentru «Drapelul».

De Nicolae Jurca.

Dimitrie Vaccin Osipovici se întorsese dela oraș în vila sa cu impresiunile proaspete ale unei seanse spiritiste. Fiind singur în chilie (soția sa călătorise), în decursul desbrăcării și culcării involuntar se cugetă în continuu la ceea ce nu de mult văzuse și auzise. Între noi fie zis, aceea nici nu a fost seansă spiritistă, ci toată convorbirea s'a învărtit în jurul unor lucruri oribile. O domnișoară a început a vorbi despre estirea cugetului. Dela aceasta au ajuns la istorii spiritiste. După aceasta unul dintre cei prezenți fără voie aduce în vorbă și muronii și strigoi. Un domn enarează despre un mort, care s'a întors în sioriul seu. Vaccin, luând o farfurie, arată damelor, cum trebuie să vorbești cu spiritele. Între alții chemă pe unchiul seu, Claudit Mironici, căruia îi puse și întrebări.

«Sunt multe lucruri oribile și nepricepute în natură» — cugetă Vaccin — și-și trase plapoma peste sine. «Nu morții sunt infricoșăți, ci numai misteriozitatea lor».

Orologiul sună o oră. Vaccin întorcându-se pe cealaltă latură, de sub plapomă observă flacăra vineției a lampei de noapte. Para lămpii, mărindu-se deodată, lumină statuetele sfinte, ce se aflau într'un colț, și portretul de pe perețele din față al unchiului seu Claudit Mironici.

«Ce-ași face, dacă acum s'ar arată spiritul unchiului meu?» — se gândi Vaccin. «Nu, aceasta nu e cu putință! Strigoi sunt fătul unui creier morbos».

Vaccin cu toate acestea, pentru asigurarea sa, trase plapoma și peste cap și închise ochii. În memoria sa reinvie mortul întors în sicriu, capul omului executat, fața copilului înecat în apă.

«Absurd!... Și totuși mă tem ca un copil... Prostie!»

Tic-tac tic-tac, sună orologiul de părete. Din spre biserică se auzi glasul păzitorului de noapte. O voce moale, trăgănată și neplăcută. Pe Vaccin îl cuprinse spaimă. I-se pără, că deasupra capului seu respiră cineva încet, ca și când unchiul seu s'ar fi coborât din cadru și s'ar fi aplecat peste dânsul... Vaccin se spăria și mai tare. Mai intrând și un fluture pe fe-reastră deschisă și sburând sbărnaid

peste patul lui, nu se mai putu stăpâni, ci trase cu toată puterea clopoțelul.

«Ce poftiți Dimitrie Osipovici?» — se auzi vocea guvernantei.

«Ești d-ta, Rozalia Carlovna?» — întrebă Vaccin ceva mai ușurat. — «De ce te-ai ostenit?... Oare nu poate veni Gavrilă?».

«Dar apoi pe Gavrilă l-ai trimis d-ta la oraș și cu el a mers și Glafir... Afară de mine nu e nimeni acasă... Dar ce poftiți?».

«Domnișoară, eu... eu ași vrea, ași vrea să... Dar veniți înlăuntru, nu vă genați!... Aici și așa e întunerec».

Rozalia Carlovna, bine făcută și cu fața rumenă, intrând în chilia de dormit, se puse în poziție de așteptare.

«Ședeți domnișoară... Asta ași vrea să zic... Ce să și zic?» — se împedecă Vaccin, care acum se temeă mai puțin. — «Asta am voit să vă rog, că dacă merge Gavrilă dimineață la oraș, să nu uitați a-i spune... ca... ca să-mi aducă țigarete... Dar ședeți!»

«Țigarete? Bine!... Și ce mai poftiți?»

«Și apoi... Alta nu poftesc, dar... ședeți! Să mă mai cuget puțin».

«Dar e ceva neobicinuit, ca o femeie să șadă în chilia unui bărbat. Așa se vede, Dimitrie Osipovici, d-ta voești să glumești cu mine... pricep, pentru țigarete nu e obiceiul a sculă pe cineva din pat... Pricep».

Naționalitățile și Viena. În camera imperială din Viena e de câțiva timpla desbatere propunerea lui Derschatta despre instituirea unei comisii pentru examinarea raportului între Ungaria și Austria. În cursul desbaterei a luat cuvântul și deputatul Dr. Ellenbogen, vorbind despre națiunile nemaghiare din Ungaria în raport cu Maghiarii și cu Viena. Dr. Ellenbogen reflectând la cuvintele deputaților Schöpfer și Ferri (cari ziceau, că Austria în lupta contra Ungariei poate conta la sprijinul naționalităților asuprite) zice, că Austria nu mai poate conta la ajutorul naționalităților din Ungaria, căci poziția naționalităților nemaghiare atât față de Ungaria, cât și față de Austria s'a schimbat esențial. Opoziția croată se nizuște a câștiga o autonomie mai mare pe seama Croației, a face Croația mai independentă de Ungaria, dar nu mai caută în Viena realizarea scopurilor sale, ci în Budapesta și nicăiri nu se mai manifestă în Croația tendința de a mai juca rolul, ce l-a jucat Croația în 1848 fără să fi secerat atunci fructele promise. Românii, Sârbii și chiar și o parte a Sașilor din Ardeal, nu s'au mulțămiiți cu starea actuală a lucrurilor în Ungaria și dezvoltarea națională la aceste naționalități e în creștere, dar nicăiri în sinul acestor naționalități nu se mai poate observa urma vreunei gravitațiuni spre Viena. Aceste naționalități, ca și întreaga Austria, au fost subjugate de absolutismul după 1849, ear în anul 1867 la separația Ungariei au fost de-adreptul desconsiderate. Evina politica austriacă, dacă naționalitățile ungare, cu toată dușmănia lor contra Maghiarilor, s'au abătut cu totul dela Viena.

Di Francisc Kossuth scrie în nr-ul de Sâmbătă al ziarului «Magyarország» sub titlul «Rezistența pasivă» un articol din prilejul venirii Maj. Sale la Budapesta. Di Kossuth declară în prima linie, că «durere, nu cu multe speranțe privim la deciziunile ce le va lua Regele aici», ear mai încolo, după ce constată, că dela 1867 incoace în Ungaria a domnit absolutismul imbrăcat în haina constituționalismului și abia acum s'a cristalizat din nou voința națională și după ce recunoaște, că pe terenul afacerilor interne ale Ungariei Regele a lăsat guvernelor mână liberă și numai în chestiunile cari ating Monarhia și armata a observat o ținută rigidă, — provoacă pe membrii partidului kossuthist și ai coaliției opoziționale «să nu-și peardă răbdarea, să nu fie răpiți de dorul de acțiune», ci să rămână

conturbi odihna unei dame cinstite... Când am fost profesoară la baronul Anzig și baronul a venit la mine după chibrituri, am priceput... îndată am ghicit, ce fel de chibrituri caută... am și spus îndată baronei... Eu sunt femeie cinstită!»

— «La naiba cu onestitatea dtale! Sunt morbos... mă rog de leacuri! Ai priceput? Mă simt rău».

— «Soția dtale e femeie la loc și cinstită, dta ai trebu să o iubești. Nu voesc să-i fiu necredincioasă».

— «Prostie, ce vorbești! Ai priceput?... Prostie!»

Vacsin, proptindu-se de perețele cu ușe și încrucișându-și mâinile pe pept așteptă să-i treacă frica. A merge îndărăt în chilia sa, a se expune din nou privirei crunte a unchiului seu la vederea luminei, nu mai avea curaj, dar iarăși n'avea senz să stea înaintea ușei guvernantei în hainele de noapte. Ce să facă dar! Orologiul sună două și frica totuși nu-i trece. Coridorul eră întunecat și din toate unghiurile resăriau figuri negre. Vacsin se întoarse cătră ușe și deodată simți, că cineva i-ar fi tras cămașa și l-ar fi atins pe spinare.

— «Primejdie și iad!... Rozalia Carlovna!»

Nici un răspuns. Vacsin foarte nehotărît își puse mâna pe broasca ușei, deschise ușa și privi înlăuntru. Femeea cinstită adormise. La lumina micșorată a lămpii, se observă periferia corpului

deocamdată pe punctul rezistenței pasive, căci «și așteptarea e acțiune, ba în viețile națiunilor așteptarea formează — afară de revoluțiuni — cea mai puternică și mai eficace acțiune. Prin rezistența pasivă a frânt națiunea maghiară absolutismul ce a urmat după anul 1849 și dacă națiunea are și azi destulă conștiință de sine și rezoluție, prin astfel de așteptare liniștită își va ajunge scopul, dacă acest scop e moderat și nu vrea să facă dintr'odată sărituri mari».

Alegerea dela Cehul-Silvaniei. Se știe, cu ce mijloace vandalice a fost împedecată alegerea dlui George Pop de Băsești la Cehul-Silvaniei, spre a fi cu tot prețul ales candidatul guvernamental baron Elemér Bornemissza. Sâmbătă la 18 Martie a fost prezentată Curiei petiția aderenților d-lui George Pop de Băsești contra mandatului lui Bornemissza. Petiția e subscrisă de Antonie Baliban și mulți alții. În petiție e invinuit și președintele alegerii, cu abuz de puterea oficială.

Examinarea mandatelor excepționale. Comisia a 4-a dietală cenzurătoare a examinat Sâmbătă mandatul deputatului naționalist român Dr. Stefan C. Pop, mandat excepționat din cauză că pe el lipsește numele celor 10 alegători, cari au recomandat candidatura. Di Stefan C. Pop s'a prezentat în persoană înaintea comisiei și a suplinat ulterior această lipsă. Comisia a verificat unanim mandatul dlui S. C. Pop. Tot comisia a 4-a cenzurătoare a decis să amâne examinarea mandatului dlui Nicolae Șerban (guvernamental) până ce Curia va aduce sentință în privința mandatului lui protestat.

Revoluția în Rusia.

— Studiu original —

De Dr. T. V.

PARIS, Martie 1905.

VI.

Prospectul reformelor promise prin manifestul Țarului.

Mișcarea actuală a produs o apropiere a tuturor claselor sociale spre a întări mișcarea antibirocrată. Acest fenomen își află explicarea în insolenta birocrăției față de toți supușii Țarului fără nici o excepție. Toți Rușii, săraci și avuți, țărani și nobili, lucrători și studenți, sunt de asemenea lipsiți de posibilitatea apărării contra actelor arbitrare ale amployaților atât în afacerile

bine nutrit, care arată sănătate deplină. Vacsin intră în chilie și se așază pe un scaun aproape de ușe. Fiind o ființă vie în apropierea sa, cu toate că ea dormia, totuși se simți mai ușurat.

«Și această damă germană doarme liniștit» — cugetă în sine. «Mai stau aici puțin și crepându-se puțin de ziuă voi merge. Acum și așa se face de timpuriu ziuă».

Așteptând să se lumineze, Vacsin se așază și mai bine în scaun și, proptindu-și capul pe mâni, se cugetă:

Ceva deosebit e și nervozitatea aceasta. Om luminat, cu rațiune... și totuși... la naiba, trebe să mă rușinez».

Stând el așa acolo, ascultând respirația regulată a Rozaliei Carlovna, s'a liniștit pe deplin și... a adormit.

Dimineața la șase ore s'a retors soția lui Vacsin și neaflându-l în chilia lui de dormit, a plecat cătră chilia guvernantei cu intențiunea să ceară ceva bani mărunți pentru a-i plăti birjarului. Când pași în chilie i-se prezentară toate în chipul următor: în pat dormia Rozalia Carlovna, care din cauza căldurii eră cât se poate de deranjată și în depărtare de 3 metri dela dânsa, în unghiu, ghemuit pe scaun sta soțul ei ca un sfânt și... horcăia. Eră desculț, numai în hainele de noapte. Că ce va fi zis nevasta la aceasta și ce față va fi făcut soțul, când s'a pomenit, să o spună alții. Eu nu am destulă putere pentru aceasta.

zilnice cele mai neînsemnate, cât și în cele mai importante afaceri politice sau judiciare.

Situația aceasta a poporului față de un cast domnitor și fără scrupul e cu atât mai penibilă, cu cât actele, pe cari noi din punct de vedere european le numim «arbitrare», nu sunt arbitrare din punctul de vedere al legilor ruse. Actele aceste arbitrare în cele mai multe cazuri sunt conforme spiritului decretelor birocrăției, edicte acceptate ca necesare prin Țarii ignoranți și ratificate prin aceiași birocrăți, cari le-au propus spre folosul lor propriu.

Reformatori, ca Witte și prințul Sviatopolk Mirski, ba chiar și Muravieff, aderentul cel mai neclintit al despotismului birocrat, care e incarnarea pericolului revoluționar, sunt conștii despre starea aceasta a lucrurilor. Astfel azi în Rusia o reformă bună e imposibilă fără suprimarea completă a legilor (?) actuale ruse, cari conferă azi amployaților o putere discreționară neresponsabilă și aplicarea unui decret e lăsată bunei chibzueli a amployaților.

Astfel există o «lege» (?), care conferă poliției politice dreptul de a controla corespondența persoanelor suspecte din punct de vedere politic. Cine sunt aceste persoane, legea nu o spune, e chestie de conștiință a amployatului. Un ministru, ba chiar și Țarul însuși poate părea suspect, nime nu poate protesta, pentru că violarea secretului epistolar e legală.

Că aceasta e adevărat, ne arată până la evidentă epistola, ce o scriesese dictatorul Loris Melikoff unui amic despre Plehwe, în care atotputernicul dictator se plânge, zicând cu privire la Plehwe: «acesta merge deja prea departe, toți colegii mei și eu însuși suntem supraveghiați prin acest individ. Toate epistolele noastre sunt deschise și probabil copiate. Se uită în toate documentele noastre confidentiale, ce primim. E de tot sigur, că în caz oportun se și folosește de acestea. Tu știi, că eu nu pot face nimica contra acestuia, procedurile lui fiind legale. Te rog deci, nu-mi mai trimite nici o epistolă prin poștă și nici o telegramă. Trimite-mi epistolele prin un curier special sau prin amici, cari vin la Petersburg».

N'avem lipsă de nici un comentariu. Dacă un dictator se plânge, că nu se poate opune arbitriului, ce apărare mai poate rămânea cetățenilor simpli, și ce sanare se poate aștepta dela reformele puse în vedere prin manifestul Țarului, în care se promite «dreptul pentru toți supușii mei de a obține dreptate conform legii?».

Astfel Țarul și sfetnicii sei, cari pun în vedere poporului rus reforme, par sau simulează a crede, că întărirea sentimentului demnității omenești, încrederea poporului în lege, pot fi realizate fără de a se atinge de organizația politică actuală, cu un cuvânt despoții birocrății actuali pun în prospect reforme, dar nici prin minte nu le trece de a cedă cât de puțin din puterea lor actuală și astfel cred a îmbătă lumea cu reforme, cari nu au nici un rost.

Poporul întreg rus, sau cel puțin partea conștiință a aceluia însă nu se lasă mulcomită prin astfel de minciuni, ci pretinde o reprezentare națională. Căci chiar dacă și promite Țarul de a face responsabil înaintea justiției pe fiecare amployat pentru actele sale, nimica nu va schimba starea actuală până ce birocrăția schimbă și face legile.

Aceia cari cunosc dezvoltarea din urmă a Rusiei, știu prea bine cum s'au schimbat legile și adus noi legi. Și ca exemplu mai clar nouă, cari suntem scoși din cadrele constituției, știm cum am fost fericici cu legi aduse despre noi fără noi.

În Rusia mai există încă o iurisdicție independentă. Plehwe și Muravieff au suprimat-o și pe aceasta; prin o lege (?) a suprîmat competența iurisdicției comitatene și a încredințat cazurile autorităților polițienești, cari judecă la ordine mai înalte și cu excluzia oricărei apărări, iar în timpurile cele mai noi s'au adus peste 700 de legi pentru limitarea competenții curților cu jurați, astfel că

în toate cazurile, în cari un amployat e amestecat, curtea judecă fără jury. Iar cazurile politice sunt toate supuse autorităților polițienești, grație unui ukaz provizoriu (19 Mai 1871).

În urma acestui ukaz delictele politice au crescut în număr orend. Autoritățile polițienești au exploatat acest ukaz trimitând în Siberia pe toți oamenii, cari nu le plăceau. Abuzul în urma acestui ukaz a devenit atât de mare, încât Muravieff însuși se plânge asupra «deviațiunii dela ideea fundamentală a legislației ruse», zicând în raportul seu, că numărul cazurilor urmărite la ordin imperial s'au înmulțit de 27 ori. În 11 mii de cazuri politice s'au adus condamnări prin autorități polițienești. Iacă cum propune Muravieff reîntoarcerea la «ideea fundamentală a legislației ruse»:

1. Cauzele politice sunt transpuse procurorului dela «Sudebnaia Palata» (Curtea de apel). Acesta transmite cauză făcându-și concluziile ministrului de justiție. Acesta sau ordonează urmărirea judecătorească, sau o sistează cu consimțământul ministrului de interne. În acest caz transpune cauza ministrului de interne, dacă nu există dovezi judiciare pentru un delict politic; dar dacă există dovezi pentru idei politice subversive, ministrul de interne e silit a aplică paragrafii 34 — 36 ai ordinațiunilor siguranței publice.

2. Dacă, din considerații speciale, ministrul de justiție află de bine a subtrage o afacere politică dela iurisdicția ordinară, atunci e silit, cu aprobarea ministrului de interne, de a cere la Majestatea Sa ordinul de a termina afacerea prin o condamnare administrativă.

3. Dacă cazul e transpus unui tribunal, acesta are de a aplică procedura curții cu jurați, dar fără jury.

Acești trei paragrafi, cari în mintea lui Muravieff înseamnă progres și dreptate (?!), ne ilustrează pe deplin starea sufletească a birocrăției ruse și ideile de dreptate și echitate ale aceleia. Ne explică pe deplin faptul, că partea trezită la conștiință, cei 5 sute de mii de nebuni (aceasta e numirea oficioasă a acelor, cari nu mai voesc să audă de fericirea poporului rus prin birocrăție) nu mai voesc să admită ameliorarea stării actuale fără reprezentare națională; căci, după cum am demonstrat mai sus, care om cu mintea sănătoasă ar putea măcar și visă despre libertate, până când puterile statului nu sunt divizate, până când judecarea unei afaceri politice prin un organ administrativ sau judiciar depinde dela buna chibzuială a unui ministru?

Războiul ruso-iaponez.

Rechemarea lui Kuropatkin.

Kuropatkin nu mai este comandantul armatei rusești în războiul ruso-iaponez. Țarul l-a chemat acasă, ear în locul lui a numit comandant suprem pe generalul Lenewits. Vineri în 17 Martie Kuropatkin a predat lui Lenewits comanda supremă, ear el a părăsit armata și a plecat cu trenul la Petersburg. Numirea lui Lenewits a fost primită cu mare însuflețire din partea trupelor.

Ocuparea Tielingului.

Se anunță, că în lupta dela Tieling Rușii au pierdut 80 tunuri și cantități enorme de proviant și munițiune. Numărul morților și răniților ruși în această luptă se urcă la 10000. Numărul prizonierilor încă e enorm.

Urmărirea se continuă cu energie. Armatele iaponeze au urmărit pe Ruși până la Kojuen. Rușii au aprins acest oraș și s'au retras mai departe spre nord. Armata rusă e incapabilă de rezistență.

Destituirea căpitanului Klado.

Căpitanul Klado, care a publicat mai mulți articoli, în cari a criticat armata și marina rusă, a fost destituit din toate funcțiunile sale și va primi de aci înainte numai a patra parte din salariul seu.

gubernamental, — ceea-ce a sunat și la Budapesta.

Oare acestea sunt scornituri? Dacă declarația de mai sus nu e de ajuns, atunci mă provoc la membrii de încredere: Max Recean, la notarii biroului George Boer și Dănilă Șerban, la duii oficeri: căpitanul Gombos și locot. Földes, la Dr. Török, — și dacă nici aceștia nu sunt de ajuns să spună Dr. Titu Pertia, care din întâmplare eră în Arpaș și care auzind de acest fapt național, interpellând pe stimabilul candidat național, a recunoscut fapta, în urma căroră apoi se cărbăbit a plecat Dr. T. Pertia de acolo.

Acestea sunt lucruri incontestabile. Mărturisesc că nu cu plăcere discut astfel de lucruri, cari totdeauna își au partea lor odioasă.

Eu care în viața mea nu m'am folosit față de nimenea de critică neonestă, cu atât mai puțin am imputat cuiva lucruri, pe cari nu le-a făcut, care totdeauna m'am năzuit să țin echilibrul și cinstea între oameni, mă simt dublu indignat când acum mă întâlnesc cu o purtare atât de ascunsă și atât de mârșavă din partea acestui băiat, pe care câtă vreme a fost pe băncile universității, l'am ocrotit ca pe un adevărat frate, l'am introdus în toate societățile bune, iar după absolvare l'am luat în cancelaria mea, i-am încredințat toate afacerile mele personale și advocaționale și l'am tractat ca pe nimeni altcineva...

Las toate acestea la aprecierea st. public românesc...

Acestea m'am simțit dator a le publică pentru prima și ultima oară, iar la alte atacuri voiu răspunde cu biciușca.

Primiți asigurarea stimei

Dr. Nicolae Șerban,
deputat.

CONCURS.

Se caută un funcționar de bancă cu pregătiri teoretice și praxă bună, care posedă perfect limba română, maghiară și germană.

Reflectanții au să comunice pretenziunile lor de salariu, să dovedească cu documente recerirțele de mai sus, iar cererile astfel instruite și scrise cu mâna proprie în toate trei limbile, sunt a se adresa până la 15 April a. e. la

Direcțiunea institutului de credit și economii

„Timișiana“
în Timișoara.

Doi învățăcei români

în etate de 13 ani, bine dezvoltati, sănătoși, cu școală fie și mai puțină, se primesc imediat la un măestru român.

Dacă băeții sunt săraci, ortani, lipsiți de haine, măestrul-stăpân îi primește cu cheltuiala sa, numai să fie copiii bravi și ascultători.

A se adresa la administrația ziarului nostru «Drapelul».

Nr. 62 (5—1)

Următoarele cărți din biblioteca unui învățat se vind foarte ieftin. A se adresa la dl

George Stețiu în Suceava (Bucovina):

21. Hunfalvy P. Ungarische Revue, 15 Bde, 1881.—1895.	75.—
22. Inventarium omnium et singulorum privilegiorum diplomatum scriptorum et monumentorum, cura bibl. polonicae ed. 1862.	4.—
23. Index lectionum in univ. Vratislaviensi per hiemem 1862.	—20
24. Jahrbuch des Bukowiner Landesmuseums pro 1894, 95, 96, 97, 98, 99.	2.—
25. Illyrisch-deutsches Wörterbuch, Wien 1790.	8.—
26. Koch: Wörterbuch zu Horatius, Hannover 1879.	3.—
27. Kurz u. Trauschenfels: Magazin für „Geschichte, Litt. und alte Denkwürdigk. Siebbrgns“, Kronstadt 3 Bde 1844, 46, 59	7.—
28. Kemény I. Deutsche Fundgruben der Geschichte Siebenbürg., 2 Bde Klausenburg 1839—1840	4.—
29. Kortmann: Die alte Geographie, Berlin. 1845	1.—
30. Königl. Gymn. zu Gnesen, Jahrbuch pro 1875	—20
31. Lesser: Lehrbuch d. Haut und Geschlechtskrankheiten, 8. Aufl. Leipzig 1894	3.—
32. Lenk: Lexikon von Siebenbürgen 4 Bde (kompl.) Wien 1839	8.—
33. Latyschew: Inscriptiones Tyrae, Olbiae, Chersonesi, Tauricae Petropoli 1885	1.20
34. Lauriani A. Treb.: Coup D'Oeil sur l'histoire des Roumains, Bucarest 1846	—80
35. Müller: Siebenbürgische Sagen, Kronstadt 1857	2.—
36. Meisterhans: Grammatik der attischen Inschriften, Berlin 1888	3.50
37. Marx: Hilfsbüchlein für die Aussprache d. lat. Vokale in positionslangen Silben. Berlin 1889	—80
38. Majláth I. Graf: Geschichte der Magyaren, III. Bd. Wien 1829	1.—
39. Nilles: Symbolae 2 Bde 1885	8.—
40. Neubauer: Grundzüge zur Geschichte vom Seretland, Radautz 1873	—60
41. Osiander: Catullus, Stuttgart, 1862	—20
42. Pape: Wörterbuch der griech. Eigennamen, III. Aufl. 2 Bde 1884	12.—
43. Polek: Die Bukowina zu Anfang des Jahres 1793 Czernowitz 1894	—60
44. Pilsbaw: De rebus Chersonesitarum et Callatianorum, Berlin, 1838	—40
45. Programme des ev. Ober-Gymn. A. B. zu Bistritz pro 1879/80, 93, 4, 94/5, 95/6	—60
46. Programme des gr. or. O. Gymn. in Suczawa pro 1884, 85, 87, 90, 96/7 97 8	—80
47. Palma: Notitia rerum hungaricarum, 3 Bde., Ed. I. Tyrnaviae 1770	4.—
48. Philologische Rundschau Nr. 26 a 1881, 17 ex 1882 u. 6 ex 1883	—30
49. Quellen zur baierischen u. deutschen Geschichte, IV. Bd., München 1867	1.60
50. Revue celtique, vol. 12 Nr. 1, Paris, 1891	—60
51. Romänische Revue, IV. Heft 1889	—40
52. Romstorfer: Kloster Neamtă	—80
53. Die Bauvorschriften in der Bukowina	—20
54. Rührs Fr.: Geschichte des Mittelalters 3 Bde. Wien 1817	2.—
55. Swoboda: Griechische Volksbeschlüsse, Leipzig 1890	1.20
57. Süpffe: Praktische Anleitung zum Lateinschreiben, Karlsruhe 1874	1.40
59. Schuller: Siebbrgen vor Herodot	3.—
60. Geschichte von Siebbrgen, Hermanstadt 1840	2.—
61. Siebenbürgische Chronik des schässburger Stadtschreibers 1608—65, von G. Kraus, 2 Bde. Wien 1862	5.—
62. Simiginowicz-Steufe: Die Bodenplastik der Bukowina. Kronstadt, 1873.	—60
63. Stukins I. G.: Ponti Euxini et Maris Erythraei Periplus, f. Lug., 1577	10.—
64. Siebenbürg. Provinzialblätter, Bd. I., II., III und V	6.—
65. Schmidt W.: Der Zug nach Valea Alba (Rösboieni 1476), Dramat. Gedicht in 1 Aufzug	—60
66. Schmidt: Romano-cath. per Moldaviam episc. et res gestae, Bud. 1887.	1.—
67. Schuller-Libloy. Kurzer Überblick d. Liter.-Geschichte Siebenbürgens von der ältesten Zeit bis Ende des 18. Jahrh., Hermanstadt 1857	1.—
68. Teutsch und Firnhaber: Urkundenbuch zur Geschichte Siebbrngens. Wien 1857	3.—
69. Trauschenfels: Deutsche Fundgruben zur Gesch. Siebenbürg. Kronstadt, 1860	3.—

70. „Transilvania“, Wochenschrift für Siebbrgische Landeskunde etc. I. Jhrg., Hermannstadt 1861	2.—
71. Tomaschek: Die alten Traker, Wien 1893	1.60
71a) Történelmi Tár Bd 1—21, Budapest, 1856—75	100.—
72. „Transsylvania“, Jahrg. 1860 u. 1861	1.—
72a) Tarnowski B. Dr. Der Prophet Haggai	1.—
73. Voyages du Sr A. De La Motraye en Europe, Asie et Afrique, 2 Bde, A La Haye 1727. Folio, Lederbd	40.—
74. Weidenbach: Calendarium hist. Christ. medii et novi aevi (Chron. a. hist. Tabellen zur Berechnung der Urkundendaten etc.) Regensburg 1855	1.—
75. Wiener Medizinische Halle, 1863—68, a	1.—
76. Wichenhäuser: Molda: Geschichte des Bistums Radautz, Deutsche Siedlungen in der Bukowina I. u. II. Bd Kloster Solka, Gross Skit, Moldauisch und Russisch, Kimpolung (Huzulen) u. die Einwanderung der Lipowaner Kloster Moldawitz	24.—
77. Wichenhäuser: Bochetin od. Geschichte d. Stadt Cernautz, Wien 1874	24.—
78. Moldawa od. Beiträge zu einem Urkundenbuche, Wien 1862 (Sehr selten u. gröstenteils vergriffen)	24.—
79. Wolf: Hypatia, die Philosophin von Alexandrien, Wien	30.—
80. Werboezius: Decretum tripartitum regni Hungariae, Buda, 1822	1.—
81. Weber: Klassische Altertumskunde	1.—
82. Zapert: Virgils Fortleben im Mittelalter	1.40
83. Ziegler: Geschichtliche Bilder aus der Bukowina, 2 Bde, 1896—97.	2.—

C.

1. Iulius Stockhammer's Gesangs-Methode.	1.50
2. Th. Sickel: Das Privileg Otto I. für die röm. Kirche v. J. 7962	1.50
3. Dr. Schlesinger: Geschichte Böhmens II. Aufl.	3.—
4. Dr. Joh. Loserth: Die Königsaller Geschichts-Quellen (lat.)	3.—
5. Schuller Libloy: Siebenbürgische Rechtsgeschichte	3.—
6. A. Luben: Sprachmusterstücke für den Selbst-u. Schulunterricht	4.—
7. Dr. R. Kukula: Sitzungsberichte der k. k. Akad. der Wissenschaften in Wien: Die Mauriner Ausgabe des Augustinus. Ein Beitrag zur Gesch. der Literatur und der Kirche im Leitalter Ludwig XIV.	1.—
8. E. A. Wolf: Gesch. des span. Thronfolgekrieges I. II. III.	5.—
9. Dr. Ios. Beck: Gesch. d. Stadt Neutitschein u. Umgebung.	1.50
10. Dr. I. B. Weiss: Lehrbuch der Weltgeschichte I. II. III. IV. Bd.	17.—
11. Ios. Fiedler: Aktenstücke zur Gesch. Franz Rákoczy's u. seiner Verbindungen mit dem Auslande	3.—
12. Dr. Schultz: Lehrbuch der deutschen Reichs- und Rechtsgeschichte	3.—
13. Dr. Franke: Der Ausgang des medischen Reiches	3.—
14. Dr. S. D. Teutsch: Urkundenbuch der ev. Landeskirche A.-B. in Siebenbürgen	3.—
15. Iul. Lippert: Geschichte der königl. Leibgedingstadt Trautenau	1.50
16. Dr. Heur. Zeisberg: Arno, erster Erzbischof von Salzburg (785—821)	4.—
17. Alex. Szilágyi: Georg Rákoczy I. im XXX. jährigen Kriege (1630—1640)	2.—
18. Schuller: Die Grundverfassung der Sachsen in Siebenbürgen und ihre Schicksale	1.—
19. Chronik der Orte Seelowitz u. Porlitz u. Umgebung v. Ioh. Eder	2.—
20. Analekten zur Gesch. des Humanismus in Schweden (1512—1518) von A. Horvát	2.—
21. Dr. Ferd. Bischof: Deutsches Recht in Olmütz.	1.50
22. Karl Grey: Die parlamentarische Regierungsform 1863	1.50
23. Ioh. Graf Majlath: Geschichte der Magyaren von Maria Theresia bis Ende der Revolution.	3.—
24. Dr. Fr. Körth: Der endenische Cretinismus.	3.—
25. Dümmler: Pilgrim von Passau u. das Erzbistum Lorch.	1.50
26. Ioh. Pogners: Verzeichnis über der Bau der evang. Kirche in Pressburg vom (1636—1638) u. Joh. Liebergott's Tagebuch von den Verfolgungen der Evangelischen in den Jahren 1672—1683, durch Paul Lichner, Pressburg 1861.	1.50
27. I. H. Benigni: Handbuch der Statistik u. Geogr. von Siebenbürgen.	2.50
28. Görres: Kirche und Stadt nach Ablauf der Kölner Irrung.	3.—
29. Genealogie der eur. Regenten.	1.50
30. Genealogisches Taschenbuch der deutschen grätlichen Häuser auf das Jahr 1847.	2.—
31. Gothaisches Taschenbuch der Freiherrlichen Häuser (1895).	2.—
32. G. D. Teutsch: Geschichte der Siebenbürger Sachsen	—80
33. Nikolsons Ohtrommeln.	—80
34. Epitome chronologica rerum hungaricarum et transsylvanicarum a divo Stephano ad annum 1736 (1736) Claudiopoli 1737.	25.—
35. Transsylvania et bellum Boreo orientale.	8.—
36. Epistolae imperat. et regis Hungariae Ferd. I. et Maximiliani II. Pestini 1808.	2.—
37. Selecta latinae orationis exemplaria vol. II.	1.50
38. Historia antiqua usque ad Caesaris Augusti Obitum libri XII. Edidit Em. Hoffmann	1.—
39. Adalék Észak-nyugoti Dacia foldi és helyiratához, irta Torma K.	1.20
40. A gyulafehérvári káptalani levéltárnak czimjegyzéke, irta Beke A.	—60
41. Magyar tört. Eletrajzok (Csömöry Zay Fer: 1505—1570), irta Tallóczy L.	1.—
42. Történelmi Tár 1896 1-ső füzet Január-Márczius.	—80
43. A nagyszebeni allami főgymn. tört. irta Dr Boros Gábor 1896.	—60
44. Az erdélyi egyházmegyei papnövelde Tört. vérete irta Beke Antal.	—80
45. Buda és Pest sz. kir. városoknak tört., irta Podhraczký József	—80
46. Die Stiftung des kath. Theresianischen Waisenhauses bei Hermanstadt von Wilh. Schmidt.	—50
47. Die Herren von Hindberg, Ebersdor Adelsgeschichte, von Dr. Arnold Meiller.	2.—
48. Geschichte d. böhm. Finanzen von 1526—1618 v. Dr. A. Gindely	2.—
49. Anna von Luxemburg 1382—1394. v. Const. Hofler.	1.50
50. Über den von Anselm Schramb und Hieron. Pez veröff. Breve chronicon austriacum v. Meiller.	1.—
51. Der Stand der chinesischen Geschichtsschreibung in dem Zeitalter der Sunna, v. Dr. Peizmaier.	10.—
52. Markus Fronius Visitations-Büchlein, zur Kirchen u. Sitten-Geschichte des Burzenlandes	—40
53. Stimmen aus Oesterreich zur Lehr u. Wehr, Dr. Kralik.	—30
54. Magister Hissmann in Göttingen	—60
55. Anti-Caesar, Gelegenheits-Bemerkungen des Sabienus v. Rogeard.	—30
56. Kurze Geschichte der Olmützer Universität.	—50
57. Im rechten Licht, Eine Antwort auf die „Res Tirolenses“.	—60
58. Geschichte des evang. Gymnasiums A. B. zu Mediasch v. Schuller.	—60
59. II. Rákóczy Gy. felelete az „Innocentia Transsylvaniae“-ra 1653—1659 irta Dr. Basire Izsák.	—60
60. Cathalogus venerabilis cleri archidioeceseos Olomucensis, 1865.	1.—
61. Schematismus venerabilis cleri dioeceseos transsylvaniensis, 1846.	1.—
62. Grundzüge der Postgeographie u. österr.-ung. Statistik IV. Aufl. Wien 1893.	3.40
63. Der mitteleuropäische deutsche Staatenbund v. Moritz Ostrow. 1848.	—40
64. Bukowinaer Pädagogische Blätter. (1892), (1894), (1895), (1897), (1898).	3.—
65. Weltgeschichte v. Fr. Schneller I. Th. Vorwelt.	—50
66. Officia propria sanctorum patronorum regni Poloniae et Sueciae, Vienne 1824.	1.—
67. Systema theologiae pastoralis a Thomas Josepho Powondra T. IV. 1812.	—80

Red. (2—1.)